

BREV TILL EN YNGRE BRODER

God dag broder!

Tack för din nyårshälsning!

Det är en sak, som jag har glömt, eller underlåtit att tala om för dig: Man har tittat i din fiktiva börs och upptäckt, att där står inte att finna den enda obol, som mannen med färjan så gärna vill ha, för att kunna slutföra sitt åtagande – det som krävs för att du skall kunna skaffa dig en ny energi, nämligen att föra dig över floden, så att du kan återuppstå i en ny skepnad.

I börserna har man funnit, i ett sidofack, en liten anteckningslapp, som du antagligen glömt bort att du har lagt där. Kanske har du själv skrivit texten en gång, eller också har du fått lappen av någon, som skrivit raderna: ”Se livet så som ett barn ser det – förutsättningslöst och utan krav.”

I nyårshälsningen skriver du: ”Jag lovar att bemöda mig, så att andra, med min hjälp, lättare skall kunna se sambanden.”

Varför skall du bemöda dig – och röra till det för andra? De har väl nog av sitt eget och sina egna problem? Försök att tala om för en sexåring, varför du är så betydelsefull – du kommer att gå bet, jag lovar.

Nej, tala i stället om det för någon, som tycker att han eller hon är vuxen – du kommer att bli fullständigt missförstådd.

Nu ser du på mig så där igen,
så att jag tror, att jag missat något väsentligt,
och att du förstått det, och därför låter mig tro,
att du begriper och fattar någonting utöver det hela.
I själva verket ser du på mig så där utforskande,
bara för att du ingenting begripit.

Var var vi?

Jo, obolen till färjkarlen. Se som ett barn...

Tiotusendedelen av spetsen på ett hårstrå...

Jag har insett, att allt kommer från Ghora's, ägs av, förmedlas av, och går tillbaka till Ghora's. Sedan kan du kalla G vad du vill, allt efter den religion eller tro, som du tycker stämmer bäst för dig – det är i alla fall samma energi vi talar om.

Så länge jag koncentrerar mig helt på G, och vad han tycker att jag skall göra, så går allt bra. Sätter jag mig i hans ställe, så går det åt pipan.

Försök att möta en oförrätt med att tänka på G – Läs din Bhagavad-Gita!

Inse att energimängden, som ryms på en tiotusendel av spetsen på ett hårstrå, är så liten, att den är ofattbart liten, och kommer från en källa, som är så stor, att den är ofattbart stor. Inse att kunskapen om denna källa, är lika nödvändig för dig, som du anser att blodet i dina ådror är för dig; då är du kanske på rätt väg – vad tror du själv?

Den dag du vill säga: ”Nu vill jag skaffa en ny energi”, då behöver du obolen. Du kommer att föras över floden och efter tre dagar återföds du i en ny kropp – din nya energi.

Förra gången, du trodde dig om att vara litterär, grät du därför att Cornelis var död. Då tänkte jag, att värken skulle få förklinga oåtgärdad – nu är det annorlunda; nu talar du om ålder – din egen.

Vår vän A talade om åttio år, när han tyckte att han var gammal – du talar om femtiosex! Methusalems ålder var av en helt annan dignitet och nästa istid kommer om tvåtusenfemhundra år. Ålder är beroende av tid. Vad är då tid?

Barn, som träffas igen, efter att ha varit ifrån varandra en tid, har ingen uppfattning om mellanliggande tid, utan tar upp och leker, med den leksak man tappade förra gången man lekte tillsammans.

Har du aldrig funderat över, hur det kan komma sig, att vi kan fortsätta vårt avbrutna samtal, bröder emellan, trots att det gått flera år mellan då och nu?

Vad är tid? Vad är tid, när jag ringer upp E efter något år och frågar: ”Hur står det till i dag då?” – precis som att jag ringde i går också? Vad är tid, när jag vet att de levande och de döda har, eller har haft, eller är på väg, att skaffa sig delar av den energi, som är en tiotusendel av spetsen på ett hårstrå, och att de kommer att göra det i dag eller i morgon eller nästa år eller i ett annat tidevarv.

Den totala energin, vem innehar den? Till vilket ändamål? – och i vilken, för oss ouppfattbar, sfär härbärgeras den? Frågan är så stor, att vi inte kan omfatta den med våra tankar, vi kan bara känna vibrationerna, när vi möter den och blir stående.

För att klara vardagsproblemen, som ständigt uppstår, har vi skrifter att tillgå; vi behöver bara hjälp att förstå, att vi inte äger någonting av egen kraft.

Kan vi bara inse, att vi inte äger någonting utan enbart har getts möjlighet att bruka föremålen, så är vi en bit på väg. Låter vi oss behärskas av ägandet är vi förlorade. Det viktigast är att förstå det enklaste: ”När ett barn lärt sig att värdera saker i pengar, har hans eller hennes fantasivärld samtidigt gått förlorad.” Återgå alltså till att uppfatta allt så, som ett barn uppfattar allt före det, att hon lärt sig värdera allt i pengar.

Vad är tid? Om två tusen fem hundra år kommer nästa istid. Efter ytterligare tusen år ligger isen två och en halv kilometer tjock över vad som en gång var Norden – den dagen är du i en annan sfär. Vad hade du trott? – att du skulle bli så gammal och så modig, att du äntligen skulle våga dig ut på isen – nu, när den tydligen bär.

De tankar du kan tänka, är för länge sedan tänkta – av andra, exempelvis Cicero, Platon, Nietzsche eller av alla dem, som tänkt till redan 3000 år eller mer före vår tidsräknings början; men de är, liksom många andra tänkare, inte heller i livet; eller är de kanske det? – i andra levandes kroppar, på samma sätt som vattnet i din kropp har flutit genom hav och andras kroppar eller regnat livgivande på blad och växter? Inse snabbt, att du inte är något unikum! Om du inte skyndar dig att tänka färdigt, så kanske du avdunstar och transporteras med vinden till Helikons berg, bara för att finna, att alla sångmör, som skulle förlusta dig, har blivit grå och taniga. Inte bara deras kroppssafters källa har sinat, strängarna på lyrorerna har gått av också – eländes elände.

Jag hittade en liten tingest i trappan
när jag vandrade fram genom livet
den tippade ett, ex, två.

Jaha!

Nå, vad blev det då, av livet du levde?

Blev det 1 eller blev det x,

eller blev det kanske 2?
Nja, det blev ingenting av livet jag levde,
endast ödet tippade: ett, ex, två.

Det var en gång en man, som arbetade i åtta hundra år på att förverkliga något, som kunde hjälpa mänskligheten framåt, och som var förenligt med hans egen karaktär – därefter såg han upp, läste vad han skrivit och fann det gott; mannen var filosof och altruist.

Det var en annan man, som arbetade under ett hundra år på något, som var förenligt med hans karaktär, men som inte kunde hjälpa mänskligheten framåt – därefter såg han på vad han tillverkat, kände prövande på svärdsegen och fann sitt arbete gott; mannen var ond.

Filosofen såg på svärdsmanen och sade

”Du skall icke dräpa”.

”Du skall icke dräpa, var det vad du sade frågade svärdsmanen?” och högg av filosofens ena ben.

”Om någon slår dig på din ena kind...”, sade filosofen.

”Så vänd honom den andra till”, sade svärdsmanen och högg av filosofens andra ben.

Filosofen vände sina ögons ljus inåt i begrundan över denna ofattbara ondska.

Nu märker jag att jag tappat några sidor av ditt brev till mig, det med nyårshälsningen, men jag fortsätter brevet till dig, med några rader jag hittat i en gammal dagbok: ”Börjar komma till klarhet om innebörden i redan gamla sanningar – alltså att det väsentliga inte är att uppnå en firad ställning här i världen, utan att uppnå en mänsklig inställning till människor här i världen.”

Det är inte så, att jag själv försökt uppnå en ställning på piedestal, nej-nej, jag har varit en av dem, som stått nedanför andras piedestaler och konstaterat – med bitterhet ibland – att, det var faen, så hög stegen var, och så många pinnar det fanns att kliva på – eller axlar – för att komma så högt.

Det finns en annan måttstock än den, som människor i allmänhet mäter med. Farsgubben skrev i det senaste brevet till mig: ”När man lever, som om varje dag vore ens sista här på jorden, då är man klar att gå över gränsen”.

Det kan vara riktigt, det han säger i brevet, men den saktmodighet, som hör den livsattityden till, är nog den gamla människans. Omvärlden blir säkert konfunderad om man plötsligt lever och uppträder i tankarna som en gammal människa, som står beredd att gå över gränsen med en obol under tungan.

Nyckeln till livslycka ligger i asken med texten: Emotionell mognad och altruism. Var någonstans på vägen tappade vi den nyckeln?

Vår urgamla längtan att vandra vidare i vår egen värld, begära nya jaktmarker och nya vildmarker. Vi kan finna dem på bortglömda platser, dit civilisationens gny ännu inte nått; där ordet propaganda är okänt; där människorna betrakta jorden med vördnad och inte som exploateringsobjekt; där livet följer årstidernas rytm. Ty, där människorna tro på ett liv efter jordelivet, där tyckas de även vara lyckliga. De bekymra sig föga om förbättringar och utveckling... Folksjälen, anden, som med många munnar och många händer formade folkvisorna och folksagorna, den anonyma medeltidskonsten, kyrkornas, palatsens och stugornas sköna atmosfär och byggnadskonst, kan inte leva och skapa i vår tids atmosfär.

Berättade jag för dig om resan från Utrecht? Vi var två grabbar i sextonårsåldern som åkte tåg tillsammans, det var min kompis och jag. Vi hade obekant resällskap i kupén; några flickor i vår egen ålder, som vi skojade med för att få tiden att gå.

Efter att ha gjort ett besök i restaurangvagnen, upptäcker jag, när jag kommer tillbaka till kupén, att min kompis ligger med huvudet i den ena flickas knä och gnuggar, troligen med en behaglig känsla, sin nacke mot hennes blygd-berg.

Tjugo år senare träffas vi åter och jag, författaren säger till prästen: ”Kommer du ihåg, käre vän, den där gången, på tåget mellan Hamburg och Malmö, då du låg med huvudet och gnuggade din då icke prästerliga nacke, mot den där jämtungens blygdben?”

Prästen: ”Tig! Välj dina ord! Tänk på att du talar med en företrädare för religionen.”

Författaren: ”Religionen, den du menar dig företräda, anser jag vara fullt jämförbar med varje annan religion, där intressenter saknas på grund av otro. Oavsett om du tror, enligt den ena eller den andra religionen, kvarstår detta faktum, att du låg och gned din då ännu inte prästerliga nacke mot något, för dig jordiskt skönt, som du bara vågade närma dig med baksidan av ditt huvud, du vågade inte använda dina händer en enda gång, frågan jag ställer dig är bara: Kommer du ihåg?”

”Kommer du förresten ihåg hur det var på min konfirmationsdag? Eller har du förskjutit minnet av den nu, när du säger dig företräda religionen – indignerad och litet svepande, som om det bara skulle finnas en religion – din.

Du konfirmerades ju året före mig och jag kommer ihåg att du var rätt snygg i din nya, mörka kostym; för min del var det så här: (ytterligare några rader ur dagboken).

Konfirmationskostym skulle inköpas till mig. Inne i klädbutiken vi besökte, frågade min far, ”Mannen från Näsåker”, vad butiken hade att erbjuda som lämplig konfirmations-kostym. Butiksinnehavaren tog fram och förevisade den mörka kostym som kunde vara lämplig. Efter att ha tillfrågats om det inte fanns något billigare alternativ, plockade butiksinnehavaren fram en ljusblå sommarkostym, begagnad och till ett facilt pris enligt ”Mannen från Näsåker”. Jag skämdes redan nu, för att behöva uppträda i denna kostym framför altaret och inför alla åskådare vid min kommande konfirmation. Till denna kostym köptes för mitt deltagande i kommande andaktsstund ett par begagnade skor i intilliggande skobutik – ett par ljusbruna. Nu började jag allvarligt fundera på att hoppa i Bälstaån.

Vid altarrundeln kände jag, under konfirmationsakten, att alla besökande i kyrkan tittade på mina skor och min ljusblå sommarkostym, där jag stod inklämd mellan pojarna iförda mörka kostymer och svarta skor – jag led enormt. Men det var inte slut med detta: Min scoutkamrat, den grabb jag ingått fostbrödralag med, genom att vi, på indianmanér, skurit oss i fingret och blandat vårt blod, mötte mig utanför kyrkan efter akten. Han tittade på min blå kostym, han tittade på mina bruna skor, han tittade på hela mig – ringaktande och förnedrande. Han vände sig om och gick sin väg. Den kamraten blev senare, långt fram i livet, kyrkoherde.

”Ära vare hans Gud i höjden.”

Ja, broder i förskingringen, det blev ett långt brev det här, kanske för långt för att du skall orka läsa allt, men jag hoppas att du har obolen i beredskap, man vet aldrig vad det nya året kan ha i beredskap. Du kan ju förvara den i din börs så länge, det är ju svårt att föra ett samtal om man har obolen under tungan

GOTT NYTT ÅR! och god fortsättning.

Din äldre broder.

Copyright © Toivo Molin